

ארה"ב, ניו יורק, מידטאון מנהטן
סיוון תשנ"ט, יוני 1999

טיפות הגשם טפטפו על החלון במרץ, מאיימות לשבור את זגוגיתו. משרדיה של חברת העיתון 'הניו-יורק טיימס' היו מוחשכים ברובם בשעה זו של היממה. רק נורות בודדות דלקו בחלל הקומה השלישית מבין שמונה עשרה קומותיו של המגדל, המעוצב בסגנון הגותי והרנסנס.

צ'אק, כתב צעיר ושקדן, רענן כאילו לא היתה זו שעת לפנות בוקר מוקדמת, לגם מהקפה שהכין לעצמו והמשיך להקליד את הכתבה במרץ. על השולחן שלו היו מונחים צרור מפתחות ששכפל לו הבוס עוד בראשית עבודתו, כשהבין שצ'אק הוא מסוג האנשים שנמצאים במשרד יותר מאשר בבית.

הוא עצר רגע להתמתח ולבחון את מעשה ידיו, ומחשבותיו נסובו על הכתבה שירדה היום אל הדפוס. מחר, הוא ידע, שום דבר במדינה לא יישאר כשהיה. לא אחרי הסקופ הגדול של המאה העשרים, שהם הבעלים הבלעדיים עליו! חיוך של קורת רוח נתפס בקצות שפתיו, והוא פנה אל המטבחון כדי להניח את הכוס בכיור. כשהרים את פניו אל החלונות נפלטה מפיו צרחה חדה, והכוס נפלה, מתנפצת ומסיחה אל בגדיו את השמרים הכהים.

מלאך המוות. הוא רואה עכשיו את מלאך המוות. דמות לבושה שחורים מכף רגל

ועד ראש, ועיניה דוקרות אותו כשתי מחטים. צ'אק רעד ללא שליטה. "ממ...ממה..."
 "אני רוצה את הכתבה על באגינס", אומר לו המלאך בקול מעוות מעט. "איפה
 נמצאות כל הכתבות?"

"א..אתה רוצה עיתון?" התבלבל צ'אק.

"אני רוצה את הכתבה". כעס נמהל בקול הנוקשה, גורם לצ'אק לפסוע אחורנית
 שתי פסיעות ולהיתקע במשטח השיש. "את כל העיתונים שמכילים את
 הכתבה, ואת כל המקומות שהכתבות מאוכסנות בהם, במחשב. בגיבוי. בבית
 הדפוס. הכול".

צ'אק מצמץ, בולע את רוקו. "מה תעשה בזה?"

האיש נשף. רגע אחד הוא היה מולו, ובמשנהו עמד מאחוריו, חובק את צווארו
 עד שהכחיל. "עכשיו", לחש על אוזנו, "לטובתך. עשה את מה שאמרתי לך".

צ'אק נשנק, מהנהן, מצביע על המחשב שלו. "ש...שם".

האיש הניח לצווארו, אחז בכתפיו כאילו היה בובת עץ ומשך אותו אל העמדה
 שלו, מושיב אותו בנוקשות על הכיסא. צ'אק מילא את ריאותיו אוויר בשתי
 נשימות קצרות, ואז העביר את אצבעותיו על המקלדת, צורח כשהאלמוני לחץ
 על שריר הטרפז שלו. "שלא תנסה לרמות", אמר, כמו מסביר את סיבת העונש.
 "אני אדע".

צ'אק פתח את קובץ האב, וקול ענות חלושה נסחט מפיו לראות את ידו של
 האיש לוחצת על מקש ה'דלית'. המחשב הודיע שהקובץ נמחק לצמיתות, וצ'אק
 נשא עיניים מקוות אל האלמוני הרוכן מעליו. "את רשימת התפוצה", ניפץ הלה
 את תקוותו, ידו הלוחצת בכתפו משמשת לו כהד מאיים. "פתח אותה".

לאחר שעיניו רצות על השורות הוא דורש לראות את הגיבוי. "אין לנו", שיקר
 צ'אק. "זה רק לקבצים שנמחקים בטעו-"

ראשו הוטח בשולחן. ידו נמשכה אחורנית בגסות, וניסיון לנוע או להחזירה
 למקומה נתקל בכישלון. "אל תשקר", לאט האיש, דופק את ראשו בשולחן
 ומושך את זרועו עוד הצידה, סוחט מפי הכתב צרחה מיוסרת. "אמרתי לך שאדע".

דם זורף על מצחו, מכתים את השולחן ואת כלי הכתיבה שהיו פזורים עליו.
 "טוב". המילה הכנועה חילצה את ידיו של האלמוני מראשו, והוא משך אותו
 לעמידה. אבל וקפוא, פסע צ'אק אל עמדת מחשב בחדר נוסף, התכופף אליה
 ונטל שני כוננים קשיחים, מנתק את הכבל שחיבר ביניהם לבין המעבד. "זה".

"שני אלו?" הוא נטל את הכוננים, מעביר בו רטט בתחושת המגע בידיו. "רק בתוכם נשמרים הגיבויים של הכתבה?"

צ'אק הנהן נמרצות. האיש תפס את גבו והצמיד אותו לקיר. "אל תשקר". הטחה. "יש עוד מקום שאתם שומרים בו את הכתבה?"

הראש שלו כאב מכל הכיוונים. "לא, לא, לא", ליווה את מילותיו בנענוע ראש נמרץ, "זהו. זה מה שאני יודע".

רגע של דממה. הפולש שקל אם להאמין לו, או שמא דן בגורל שייעד לו, ואז הכה אותו בכתפיו בשתי נקודות בו זמנית.

צ'אק צנח אל הרצפה, העולם מתערפל במוחו.

"צ'אק!!!"

"צ'אק, אתה בסדר?"

"היי!!!"

אלו היו סטירות. כן. בוודאות אלו היו סטירות. כואבות יותר מאלו שאימו היתה נוהגת להחטיף לו בילדותו. צ'אק פקח את עיניו באיטיות, מפלבל, רואה את צוות משרדו נועצים בו מבטים סקרנים ודאוגים. לידו ממש רכן וילי, שהיה כנראה גם האחראי לסטירות. "התעוררת! תגיד, מה קרה לך? איבדת הכרה אחרי שנאבקת עם הקירות? למה אתה נראה כאילו מישו מעך אותך לרצפה?"

צ'אק נענע בראשו, מאורעות הלילה שבים אליו בבום. "הכתבה!!!"

"מה קרה לכתבה?" העורך הראשי, מיסטר בוב, רכן אליו בפרצוף מזרחי אימים. "מה אתה יודע?"

"מממ... מישו", גמגם צ'אק, "מישו, פושע, חדר למשרד ואיים עלי".

פניו של בוב רציניות. רציניות מדי. כעת גם פניהם של חבריו הופכות כאלה. "מה הוא רצה?"

"א..את הכתבה".

"הכתבה על באגינס!!!"

צ'אק הנהן, לא מעז להוציא את ההברה מפיו. בוב שאג בחמת זעם, והכול השפילו מבטים. "כשאני אתפוס את הנבל הזה!!!" הוא נופף בידו הקמוצה לכל

עבר, כממחיש את כוונתו. "הוא מת. הוא מת!!!"

צ'אק האדים. "הוא..."

"היה לו מידע מדויק!!!" קטע אותו העורך, "היה לו מידע מדויק אילו משאיות לשרוף!! הוא לא השאיר אף שריד!! המון כסף ירד לטמיון! שעות של עבודה!!! ואתה--" אצבעו רעדה. "אתה האשם!"

"הוא איים עליו, בוס", נחלץ ויילי לעזרתו. כמה מן העובדים צידדו גם הם. "הוא פצוע".

קצף עלה על שפתיו של בוב. הוא הסתובב על מקומו, נושם ונושף, ואז רכן אל צ'אק היושב על הרצפה כילד נזוף. "איך הוא היה נראה?"

"מלאך המוות, בוס", הוא רעד, "לבוש שחורים. הכול. חוץ מהעיניים. הוא מופיע בלי רעש. הוא נעלם. הוא בשניה אחת מאחורי, עושה בגוף שלי כרצונו. יודע כשאתה משקך..."

"היה לו מבטא?" קטע אותו בוב, עיניו מצומצמות.

"מבטא? עכשיו כשאתה חושב על זה... נראה לי שכן. מבטא מוזר".

"סיני", קבע בוב למרבה הפתעתו, נותן לתחושותיו שם. "כך חשבת. יש כאן סיפור מוזר".

"למה?" לחש צ'אק, שמח שהאש הוסטה מכיוונו.

עורך הניו-יורק טיימס שילב את זרועותיו מאחורי גבו, נושך את שפתו התחתונה בכוח. "כי אותו אדם שדאג לנו לכתבה, דאג למחוק אותה".

את הדממה שהשתררה היה ניתן לחתוך בסכין. בוב גירד את מצחו בכפייתיות, ועיני עובדיו עקבו אחר הפעולה כשהם חוששים שעוד רגע ייתלשו גבותיו ממקומם. לפתע ספק כף אל כף, מקפיץ את ליבם של הנוכחים, וחיך חיוך רחב. "אתה לא ידעת על המייל, נכון?"

"על המייל?"

"לא ידעת!" צהל בוב. "הכתבה ניצלה, חברים! הכתבה ניצלה!! עכשיו, אנחנו יושבים עליה במרץ כדי לשלוח אותה כמתוכנן!!" הוא הסתכל עליהם, מזעיק את פניו. "למה אתם מחכים?! תחזרו לעמדות! ואתה, צ'אק, בוא לתקן את מה שעוללת. קדימה. אולי לא נפטר אותך בסוף, מי יודע".

הבחור קפץ על רגליו, מתעלם מהסחרחורת שתקפה אותו, וביצע את הוראותיו

של העורך הרגזון בדיוק נמרץ. בסופן של שלוש שעות עבודה שוחזרה הכתבה בשלמותה, לאחר שחולצה ברובה מתוך שיחת המייל - שבתוכה צורפה - ונשלחה שוב ליעדיה.

מפורסמת באיחור של שעתיים בלבד.

אזרחי ארצות הברית קיבלו את חדשות הבוקר הסוער, תרתי משמע, בפיות פשוקים. הניו-יורק טיימס חשף את ארצות הברית במלוא כיעורה ואת אחד מבניה כבוגד שפל, שעות מספר לפני שהגנרל עבר את טקס ההכתרה לראשות המטות המשולבים של ארצות הברית. האירוע ופרשנויותיו היו הנושא המדובר כמעט בכל מקום.

רוג'ר באגינס לא הופיע אותו היום לטקס. הוא נצפה לעת ערב כשהוא קופץ מחלון ביתו, הישר אל גליו השוצפים של נהר ההדסון. למחרת בבוקר, בשוך הסערה, נמשתה גופתו מן הקרקעית.

הסימנים היו ברורים.

הגנרל התאבד מבושה.

”אך ידוע שאין לך דבר העומד בפני הרצון.

ואם הרצון הוא חזק ואיתן

הוא מפרק הרים ומשבר סלעים”.

(שם משמואל, פרשת צו)

”אני אסיר תודה לכל אלו שאמרו לי 'לא'.

הם הסיבה שעשיתי זאת בעצמי”.

(אלברט איינשטיין)

1

ארה"ב, ניו יורק, אטיקה
בית נלא אטיקה, תשס"ט - 2009

הוא הושלך לתא שלו.

הושלך, תרתי משמע. הוא היה עדיין המום כך שלא התנגד, והוטח לרצפה הקרה והדוחה בעוצמה כפולה, של משקל גופו וזרועו של הסוהר. שולח את ידיו קדימה ברגע האחרון, כדי לרכך את עוצמת הנפילה ולמנוע מפניו לספוג מכה נוספת. הספיקו לו המכות שספג בחקירות.

דלת התא נטרקה מאחוריו בקול צרימה רעשני, אות לצירים החלודים משנים. גבריאלי בלע את רוקו, חש שהוא לא היחיד בתא אך לא מעז להרים את פניו. שערו, כהה וארוך, נפל על פניו ורפרף על הרצפה המצחינה. לא היה לו אכפת. הוא לא הרגיש כמה זמן שהה כך, מרוקן ממחשבות, עד שמתכת חרקה לידו, מיטה כנראה. בעליה נעמד על רגליו. רגע של מחשבה, והאסיר בעט בו. "אתה מוכן לקום מהרצפה? לא אמרת לי שלום. אני עוד אחשוב שאתה חלק מהבלטות".

גבריאלי שוב בלע את רוקו. הבעיטה לא מיצתה את כל כוחותיו של האיש, מטרתה היתה הפגנת זלזול. הוא עטה על פניו מסכה קשה ככל שיכל והתרומם באיטיות, שותק, מניח לשותפו לתא לבחון אותו מכף רגלו ועד שיער ראשו הפרוע. הלה צקצק בלשונו. "אתה נראה מוזנח".

גבריאֵל משך בכתפו, אין בו די כוח או חשק לגחך. האסיר מולו היה נינוח, רענן, והפיץ ריח של בושם שתוקפו קרוב לפוג. טיפוס שהסתגל לחייו בכלא. לא הוא.

אגרוף נזעם שוגר לסנטרו, מערער את שיווי משקלו וגורם לפניו להתכווץ. הוא פסע פסיעה אחת אחורנית, גוער בעצמו על חוסר העירנות ומחליק את כף ידו על סנטרו השורף. "מה אתה רוצה ממני?"

האסיר פרץ בצחוק עמוק, כזה שהזכיר קול של מכשפה. "מה אני רוצה?! שתענה לי! מה ביקשתי?? נכנסת לי לתא, עכשיו אני צריך לחלוק אתך את התא שלי! ואתה אפילו לא עונה. לא מציג את עצמך. כלום."

גבריאֵל עיוות את פניו. איזו קבלת פנים מלבבת. "גבריאֵל". עכשיו היה תורו של האסיר לעוות את שפתיו, אבל העוינות שלו היתה מופחתת. "אתה אומן?"

גבותיו של גבריאֵל התרוממו למשמע הניחוש המדויק. "למה אתה חושב ככה?" "כל הגבריאֵל שאני מכיר הם אומנים; שחקנים, זמרים", פירט האיש את חשיבתו קצרת הטוות. "אז אתה לא?"

גבריאֵל ליחך את שפתיו. "לא". העבר שלו, כך נראה, נותר מחוק לו אי שם. כרגע הוא כלום חוץ מלשרוד.

"לא?" האיש ממש התפלל. "לא זמר? לא מלחין? לא צייר?" הכאב זרם בין המילים. "אני שום דבר".

שותפו לתא היה גס מלהבחין ברגשות. הוא רק צחק מהביטוי וספק כף אל כף. "יפה, יפה. אתה שום דבר, זה יותר מתאים מגבריאֵל. שום דבר, אני מייקל. נעים להכיר".

גבריאֵל שמר על פני קרח למשך דקה ארוכה בה התגלגל הצחוק הברברי בחלל התא, עד שנקטע בידי הצלצול. צלצול פעמון תמים, כמו זה שהיה לו בבית הספר. כמו זה שפעם מחכים לו הילדים כשהוא מבשר על הפסקה, או שונאים אותו כאשר הוא מורה על תחילת השיעור. הוא לא ידע מה משמעותו בבית הכלא, אבל לדידו כל דבר שהוא לא שחרורו לאלתר הוא דבר נוראי.

צליל של מתכת חורקת במתכת, מוכפל בעשרות התאים שבפרוודור, הדהד בחלל הבלוק. התאים נפתחו במנגנון החשמלי. הפסקה. זה הכי קרוב לחופש

שתקבל בחיי כלא. מייקל יצא, קורא אליו מאוחריו גבו. "שום-דבר, אם אתה רוצה לאכול, זה עכשיו".

גבריאלי גישש את דרכו אל המיטה הקרובה אליו והתיישב עליה באפס כוח, משעין את סנטרו על כפות ידיו ובוהה. עשרות האסירים אצו לאורך הפרוזדור, נשמעים כילדים תמים, חולפים על התא שלו כשחלקם מעיפים בו מבט אחד או שניים. כששכחו הקולות והשתרר מין שקט תעשייתי, תהה בינו לבין עצמו אם יאפשרו לו להיוותר בתא שלו, וכתשובה הגיחו צעדים כבדים מהפרוזדור. שלושה סוהרים עברו בין התאים, אחד נעצר לידו ונבח. "כהן! מספר סידורי?!" טעם מר עלה בפיו של גבריאלי. "שבעים וחמש". הסוהר נהנה להזכיר לו שכאן הוא לא יותר ממספר.

הסוהר לא התרגש מהתשובה הנכונה. "חדש וכבר עושה בעיות?! לך מיד לחדר האוכל!"

גבריאלי הרכין מעט את ראשו. "אני לא רעב".

"מה אתה עונה לי?!" נהם הסוהר, מחזיק בצווארוננו ומנער אותו כאילו היה פרחת. "פה זה כלא. אין לך בחירה חופשית. הבנת את זה או שאתה צריך הסבר מיוחד?!"

"אני לא יודע איפה זה", לחש גבריאלי בשפל קול. הסוהר בעט בו, כאילו אמר משהו לא בסדר, והתעצבן כשלא הצליח להפילו. הבעיטה הבאה היתה ברוטאלית יותר ומכאיבה, וכך, כשהוא מושפל עד עפר, גרר אותו כל הדרך מהבלוק לאולם האוכל.

מרצפות בטון מלוכלכות חיפו את רצפת האולם, ועמודים בסגנון רומי תחמו אותו משני צדדיו; ביניהם עמדו קרוב למאה שולחנות מתכת, וסביב כל אחד מהם שמונה כיסאות חסרי משענת. מרבית אסירי הכלא כבר היו ישובים במקומותיהם, מנהלים שיחות ברמות דציבלים שונות, והמאחרים שבהם עמדו עדיין בטורים מול עמדת הקבלה של הקפיטריה כדי לקבל את התפריט הקבוע והלא מגרה של מנת הצהריים. מריח מוזר, נראה דוחה, ומותיר אותך רעב כשהיית. גבריאלי נעמד בסוף הטור האחרון, מנסה לא למשוך תשומת לב. בשלב מסוים, עם התקדמותו המהירה של התור, הרגיש תחושת נמלול עזה בגבו. מישוהו מסתכל עליו. אפילו כמה.

הוא התנשם, תורו מגיע ומישוהו דוחף לו תבנית פלסטיק ליד. עובד המטבח בוחן

אותו בשימת לב, כך לפחות לפי תחושתו, ומוזג לו מן האוכל שמצב הצבירה שלו עמד בין מוצק לנוזלי. גבריאל הסתובב ותר אחר מושב ריק בסביבה ריקה. מקום ריק הוא מצא, אך סביבתו היתה בין אסירים שמשתתקים ונועצים בו עיניים מזרות אימים כשהוא מעז להתיישב ביניהם. התחושה הרעה לא עזבה אותו. הוא נטל את הכפית, השפיל את ראשו, והחל משחק בגוש המונח בצלחת. "הי", האסיר שלצידו מרפק אותו בכוח. "עוף מכאן".

גבריאל התרומם ללא אומר, שולח את ידו לקחת את המנה, אך קולו הנוקשה של אותו אסיר עצר אותו. "תעזוב כאן את האוכל שלי".

גבריאל נסוג. האסיר נטל את המנה ואכל אותה בתיאבון רב. לא חולפות שתי דקות ומישהו מגיח מאחוריו, בועט בו. "אידיוט! מה עשית?!"

"למי אתה קורא אידיוט, אהה?!" האסיר הראשון התרומם למלוא קומתו, מעיף בו אגרוף מבלי לחשוב. השני, גבוה ממנו בראש, נהם והרכיב אותו על כתפו בתנועה חלקה, כאילו היה שק תפוחי אדמה. "אתה תתחרט על שהפרת את פקודתו של הלורד, מלוכלך", הטיח אותו ברצפה.

אוזניו של גבריאל הצטללו. הוא התרחק מאזור המהומה, שעד מהרה הרחיבה מעגלים והפכה לזמן חיסול חשבונות, ונשען על עמוד כשהוא מאזין לכל המשפטים המושחלים בין הכאה אחת לחברתה. הוא לא הצליח לדלות עוד משפט בעל ערך, לפחות כמו הראשונים שהיה משוכנע שהם קשורים אליו איכשהו. מערכת הגז המדמיע הקבועה בתקרה הופעלה על ידי האבטחה, והאסירים השתעלו ושפשפו את עיניהם הצורבות. כשהרגישו הסוהרים שהם הורתעו דיים ושהקטטה שוככת מעט, התערבו והפרידו בין הניצים, מורים לשאר האסירים שלא היו מעורבים להמשיך לסדר יומם.

גבריאל פסע ככבשה אחרי העדר, מגיע לאזור שכונה 'בית הספר', ושם בילה ללא הרבה עניין את ארבע השעות הבאות. בסופן פנו חלק מן האסירים לתאיהם וחלקם לחדר הביקורים והקבלה. הוא הצליח לזהות את זרם האסירים הנוהר לתאים והלך בעקבותיהם, ובכניסה למסדרון התא שלו הוא נתקע באחד האסירים שחסם במכוון את דרכו.

"אתה", לחש האסיר, "יש לך איך לשלם?"

המילים קופאות על לשונו של גבריאל עד שהוא מצליח לשחרר אותן. "לשלם על מה?"

"מידע".

היה שם צליל של אמת, של אחד שידוע שהמילים שלו שוות הרבה. "אני רוצה לדעת אם תהיה שווה את זה", ניסה גבריאל לשחק את המשחק של האסיר הקשוח, זוכה לפרץ צחוק בתגובה. "אני לא מפסיד מזה. זה אתה שמפסיד כשאתה לא מקבל את המידע. יש לך איך לשלם, או לא?"

גבריאל שתק, האסיר הבין את התשובה והלך. גבריאל פסע בצעדים כושלים את המשך הדרך אל התא שלו, התבלבל במספרו כמה פעמים עד שהואיל מישוהו לזרוק לו היכן תא 105. הוא נשכב על המיטה השניה, הריקה מחפצים או ממצעים, וסוכך על פניו בידיו.

יש לה שם, לתחושה שלו. דיכאון.

אבל הוא יסתגל. אין לו ברירה. הוא יסתגל, ישרוד, יהיה ילד טוב, ויצא מכאן עוד שש או שבע שנים בתקווה שינכו לו שליש על התנהגות טובה. וכשהמחשבה הזו מעודדת אותו קמעא, גם אם ידע שיש בה הרבה אשליה עצמית, הוא נרדם. בפעם הראשונה מאז עצירתו, נרדם לשינה עמוקה ומבורכת.

"הי, שום-דבר!" שותפו לתא חדר בקולניות לחלומותיו, מנער אותו. "אתה לא הולך לישון לפני שאתה מתקלח, זה ברור לך? מסריח תישאר כשתהיה לבד בתא. לא כשהתא שייך לי".

גבריאל שפשף את עיניו. "מה?"

"לך. להתקלח".

"יש מקלחת בכלא?" הופתע גבריאל באמת.

"ברור". מייקל צחק. "באיזה עולם אתה חי?"

"בעולם של אנשים שומרי חוק", מלמל גבריאל מבלי לחשוב. מייקל גיחך. "כן. רואים. אבל היתה לך בעיה כשהחלטת להסתבך עם לורד קינג והכנופייה שלו".

גבריאל נדרך. "מה?!"

"הוציאו עליך מכרז", הטעים מייקל, בוחן אותו בעניין. "והלורד לקח את המשימה".

"איזו משימה?"

"לחסל אותך".

גבריאל בלע את רוקו, רועד כעלה נידף. "למה... למה שמישהו ירצה לחסל אותי?"

מייקל צחק, נהנה מתמימותו. "אתה בכלא, שום-דבר. תתחיל להתרגל. ככה זה כאן, כל היום עסקאות. חיסולים. מכירות".

טעם מתכתי, מחליא, עלה בשפתיו של גבריאל. "מאיפה אתה יודע?"

"מאיפה שאני יודע כל מה שאני יודע", הוחמא האסיר מהשאלה. "לא סתם הגעתי לאן שהגעתי. על מה אתה יושב?"

"העלמת מס". גבריאל שפשף את מצחו, ואז צבט את עצמו. "אבל תפרו לי תיק. מישו העליל עלי כי ידעתי יותר מדי".

"אז אותו מישו שהכניס אותך לכלא, שכר את הלורד שיחסל אותך. מה יותר פשוט מזה?"

מה יותר פשוט מזה. "זה לא יכול להיות".

"טוב", משך מייקל בכתפיו, נשכב על המיטה שלו. "יש לך לחשוב על זה עד המוות".

נהיה לו רע. רע עמוק ואפל שאיים למשוך אותו לבור ללא תחתית. "איך אני יכול לצאת מזה, אתה יודע?"

"לא".

"אתה לא יודע?"

"לא", התעצבן איש שיחו מהטלת הספק ביכולותיו. "אתה לא יכול לצאת מזה. אתה בכלא, שאני אסביר שוב?" הוא התהפך, מסב את פניו אל הקיר. "אגב, האסיר שלקח לך היום את האוכל גוסס. מסתבר שהלורד נתן הוראה לאנשים שלו לוודא שאתה תאכל, והוא קלקל לו את התוכניות". הוא צחק, והצחוק הרעיד את כל המיטה החורקת. "הגורל ביצע את גזר הדין! רונדי זלזל בפקודתו של הלורד, ומת מהרעל בעצמו! אהו, זה טוב. והמקלחת בכיוון הזה, שום-דבר", הצביע על נישא בנויה בקצה התא, מכוסה וילון מעלה עובש.

דממה השתררה בתא שלהם, מתמלאת עד מהרה בקול נחירותיו של מייקל. גבריאל חיבק את רגליו על המיטה, נשען בגבו אל הקיר ורעד ללא שליטה. הפעמון, הצלצול התמים, התנסר שוב בחלל בית הכלא. והפעם, כיבוי אורות. או במקבילה הביתית של המילה: שעת ההשכבה. השכבה של מאות - אם לא אלפי - אסירים פליליים, היושבים על המעשים המגונים ביותר שיכול בן אנוש להעלות על הדעת.

לילה טוב באמת.